

Осінь повноправно крокує по землі. Жовтень вишиває на деревах, кущах візерунки. Милують око багряні чорнобривці. В цю красу вплітається і вчительське свято. В перші дні жовтня ми вітаємо люблячих і терпеливих, добрих і справедливих, закоханих у свою справу вчителів. Яке ж потрібно мати серце, щоб віддавати його учням рік у рік, щоденно?!

Недавно я знайшла відповідь на це запитання, прочитавши лист-прощання вчительки нашої школи Емілії Петрівни, яка 45 років свого життя віддала навчанню дітей. Відчуваючи відхід до вічного спочинку, вона перенесла на папір слова, що переповнювали душу. Тільки людина з добрим, щирим, люблячим серцем могла написати:

Найдорожчі мої діточки, я сьогодні з вами прощаюся востаннє: Галинко, Миколо, Миросою, Нусю, Марусенько, Васильку та внуки Лесю, Ігорку, Андрійку, Надійко, Богданчику, Людо та правнуки Василю, Назарку, Тарасику, Яринку та Іллюсику. Внуки Володю, Славка, Юра, Наталя, Мар'янку, Юрасик, я Вас дуже любила і шанувала, за Вас молилась. Дуже Вас прошу жийте дружно, любіться, помагайте один одному, а я буду просити Бога, щоб Вас благословив, а Мати Божа оберігала від усього злого. Вам буде дуже добре жити, бо я Вам ні одному не заклала. дМої найрідніші, простіть мені, бо я Вам не залишаю ні золота, ні срібла, ні навіть кам'яниці. Я більше всього любила Україну – це є найбільша провина моя. В моєму житті було дуже багато труднощів, але я не нарікала на свою долю, я відказувалась від усіх дочасних благ, які

Лист-прощання

Написав Катерина Федорівна

мені пропонували за зраду. Вам залишаю цю любов до України. Любіть її, всім серцем любіть!

Я щаслива, пережила всі труднощі, дочекалась синьо-жовтого прапора, тризуба., Гімну та волі, а вам бажаю одержати долю! Так я вижила! А мені допомагали добрі люди: Параска Олексіївна, Галина Василівна та всі інші...

Всі рідні і сусіди, простіть і не згадуйте лихом!

Дорогі мої учні, простіть і Ви мені, я Вас наказувала, бо хотіла, щоб вчилися на потіху своїм батькам і Україні. Де б Ви не були, маєте гордо нести: Я – Українець! Я – Українець! Я проробила 45 років учителем, то думаю, що якась зернина добра у Ваших серцях залишилась!

Прощаюсь з нашим хором «Гомін» і Уляною. Продовжуйте свою місію, набирайте нових молодих співаків і хай Вас Бог благословить! Не плачте, ми маємо крізь сльози сміятись, серед лиха співати пісні. Без надії таки сподіватись, будем жити – геть думи сумні!

Схиляю голову в молитві... Вірю, що Христос прийме щиру українку у свої батьківські обійми і винагородить у своїй Небесній батьківщині.

Лист-прощання

Написав Катерина Федорівна

Емілія Петрівна народилася в 1926 році в с. Дашава Стрийського району Львівської області. Шлях до вчительської професії починала з гімназії, навчання продовжувала в Дрогобицькому педучилищі. Перших своїх учнів навчала в с. Білому, де згодом була призначена директором школи. Але доля готувала для неї інший вчительський колектив, інших учнів у сусідній області, у Саджавській школі. В 1949 році Емілія Петрівна познайомилася в Івано-Франківську з Параскою Олексіївною Голіней. Ця зустріч стала поворотним моментом в її житті. З тих пір вони дружили до останніх днів.

В Саджавській школі Кузьмин Е.П. працювала діловодом, вчителем початкових класів, очолювала методичне об'єднання вчителів початкових класів, вела гуртки. Будучи на заслуженому відпочинку, любила відвідувати школу. В пам'яті зринає її світлий, ласкавий погляд під час святкування Дня Учителя, зацікавленість шкільними справами, вболівання за державу, гордість за Україну. «Я більше всього любила Україну», - написала Емілія Петрівна. Знаючи про її патріотичні почуття, онук Богдан, повернувшись з Майдану, привіз для бабусі синьо-жовту стрічку і перев'язав нею хрест на могилі.

Сплине час, але в пам'яті залишиться скромна і розумна жінка, добрий порадник, патріот, найкраща Мама і Бабуся.

Лист-прощання

Написав Катерина Федорівна

